

Sygn. akt III KK 3/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2017 r.,

sprawy **Z. P.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt IX Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w T.

z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 8 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w T. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami jednostkowymi:

- Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 kwietnia 2001 r. sygn. akt II K 845/00,
- Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 kwietnia 2001 r. sygn. akt VIII K 455/01,
- Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 maja 2001 r. sygn. akt II K 459/00,
- Sądu Rejonowego w G. z dnia 31 grudnia 2002 r. sygn. akt II K 447/02,
- Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 kwietnia 2003 r. sygn. akt II K 121/03,
- Sądu Rejonowego w T. z dnia 24 lutego 2004 r. sygn. akt VIII K 199/03,

- Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 kwietnia 2011 r. sygn. akt II K 330/04,
 - Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 lutego 2012 r. sygn. akt II K 1575/11
 i wymierzył skazanemu Z.P. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie ustalił, że wyrok łączny Sądu Rejonowego w T. z dnia 26 lutego 2004 r. sygn. akt VIII K 54/04 oraz wyrok łączny Sądu Rejonowego w S. z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt II K 399/11 – stracił moc w całości. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej zaliczył skazanemu okresy odbytych już kar: od 21.2.2011 do 2.3.2011, od 9.3.2011 do 10.4.2012, od 25.11.2014 do 15.12.2014, od 19.7.1999 do 19.7.1999, od 19.10.2003 do 3.11.2003, od 2.3.2011 do 9.3.2011, od 15.12.2014 do 8.3.2016. Równocześnie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie co do objęcia karą łączną kar orzeczonych w wyrokach opisanych w punktach: od 1 do 7 komparycji z uwagi na stan powagi rzeczy osądzonej, zaś na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie co do objęcia karą łączną kar orzeczonych w wyrokach opisanych w punktach: 13, 15, 16 i 20 komparycji.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli skazany i jego obrońca.

Z.P. negując zasadność podstaw do wydania wyroku łącznego oraz podnosząc naruszenie zasad uwzględnienia w wyroku łącznym kar objętych przez ENA, a także nie zgadzając się z decyzją w przedmiocie wysokości kary łącznej, domagał się skontrolowania poprawności orzeczenia Sądu I instancji akcentując rażącą surowość wymierzonej mu kary łącznej.

Obrońca skazanego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mogący mieć wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne uznanie, iż wydany wyrok nie razi surowością i spełnia prewencyjne oddziaływanie kary.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez „znaczące obniżenie wysokości kary łącznej”.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w T. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego Z.P. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie

oraz niewłaściwe rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego, dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia zbyt surowej kary w stosunku do skazanego Z.P..

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego Z.P. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że podniesienie w niej zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. miało na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji art. 519 k.p.k. i przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. Przytoczony zarzut kasacyjny w rzeczywistości sprowadza się do zanegowania przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, a zaaprobowanej przez Sąd II instancji, oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych w kwestii orzeczenia wobec skazanego kary łącznej, co w postępowaniu kasacyjnym jest działaniem niedopuszczalnym. Podkreślenia wymaga, że postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji, ani też nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., III KK 176/14, LEX nr 1483957).

Jakkolwiek powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być w niektórych sytuacjach skuteczne, to dotyczy to jedynie przypadków, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Kontrolowane orzeczenie Sądu Okręgowego w T. spełnia tymczasem standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją

orzeczenia w sposób wszechstronny, nie pomijając w swoich rozważaniach żadnego z podniesionych w apelacjach skazanego i jego obrońcy zarzutów. Na s. 4-6 uzasadnienia Sąd szczegółowo odniósł się do podnoszonych kwestii podstaw prawnych i warunków do wydania wyroku łącznego, a także „surowości” wymiaru kary łącznej w kontekście istnienia ścisłego związku podmiotowego, przedmiotowego i czasowego między poszczególnymi przestępstwami i ciągami przestępstw, za które wymierzono kary jednostkowe, następnie połączone węzłem kary łącznej oraz ogólnych dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k., słusznie uznając, że zaistniałe w sprawie okoliczności, w tym właściwości i warunki osobiste skazanego,

a także sposób jego życia (wielokrotna karalność, popełnianie przestępstw w warunkach multirecydwy, niepowrót do zakładu karnego po udzielanych przerwach w karze, zmienne zachowanie w zakładzie karnym), nie pozwalają na „znaczne obniżenie wysokości kary łącznej”. Autor kasacji pomija bądź umniejsza w/w okoliczności charakteryzujące postawę i zachowanie skazanego, które to wbrew twierdzeniom skarżącego pozwalają zanegować stawianą przezeń tezę o braku potrzeby prewencyjnego oddziaływania na skazanego. Podkreślić także należy, że rola sądu odwoławczego sprowadza się do przeprowadzenia kontroli orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji, a nie do ponownego rozpoznania sprawy w całej rozciągłości. Podstawowym zadaniem tego Sądu jest zatem przede wszystkim weryfikacja zarzutów podniesionych w środку odwoławczym i w oparciu o przeprowadzone dowody ocena prawidłowości ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd pierwszej instancji.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w T. pozwala na stwierdzenie, iż taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca.

Zauważyć również należy, że podniesiony przez skarżącego zarzut w istocie dotyczy niewspółmierności wymierzonej Z.P. kary łącznej pozbawienia wolności i tym samym w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji (por.

postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2013 r., II KK 56/12, LEX nr 1288663; z dnia 29 sierpnia 2012 r., II KK 181/12, LEX nr 1220789; z dnia 26 września 2007 r., IV KK 265/07, OSNwSK 2007/1/2102). Jakkolwiek w kasacji można twierdzić, że kara jest niewspółmierna, ale wyłącznie wtedy, gdy zarzuca się taką rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (zob. wyrok SN z dnia 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000, z. 1-2, poz. 15), czego skarżący nie czyni. Nie może być też mowy o rażącym naruszeniu art. 53 k.k. Zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary może bowiem stanowić tylko względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 k.p.k. Taki zarzut w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalny (vide postanowienie SN z dnia 16 lutego 2010 r., V KK 346/09).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

as